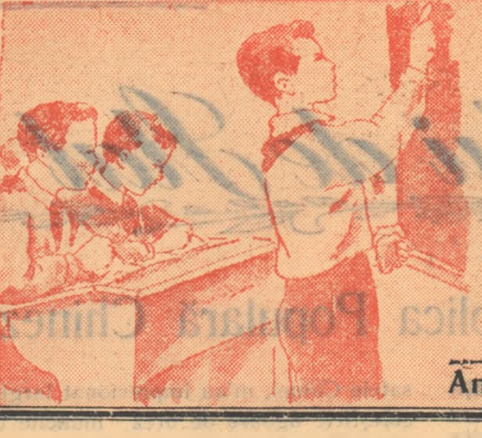

Proletari din toate țările uniți-vă!
In lupta pentru cauza lui Lenin și Stalin înainte!

Scânteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VI Nr. 89 (341) Sâmbătă 20 Noemb. 1954 * 4 pag.; 15 bani

COPII! Răspundeți Elenei Grosu și lui Ioan Socobean

„Cum să fac?"

Dragă redacție, aș dori să-mi dai un sfat. Pierd foarte multă vreme cu pregătirea lecțiilor. Aproape că nu-mi pot pune nimic în programul de după amiază, fiindcă dela ora 3 și până la 8 și jumătate îmi tot fac lecțiile. Scriu foarte încet și scrisul îmi ia cam o oră și jumătate. Pe la 4 și jumătate nu mai am poftă să scriu. Atunci iau o carte (am 204 cărți în biblioteca mea) și încep să citesc. Deseori cititul mă prinde așa de mult, încât uit de lecții. Abia pe la 7 jumătate, când sosește mama, îmi aduc aminte de învățătură. Dar degeaba încerc să învăț căci gândul îmi sboară tot la cartea începută. Uneori, mama mă ceartă, pentrucă toată după amiaza nu mai termin cu învățatul. Atunci mi-e un pic rușine și nemai gândindu-mă la nimic mă apuc iar de lecții și reușesc să le termin pe toate. Dar afară e întuneric, e trecut de 8, iar eu toată după amiaza n'am făcut nimic altceva decât am scris, am citit și am învățat. La cinematograf nu mă prea duc, acasă nu fac așa multă treabă — doar câteodată ceva mâncare — și pe deasupra, pe bună dreptate, mă mai ceartă și mama.

Așa că, eu te rog să-mi spui, cum să fac să nu-mi pierd atâta timp cu pregătitul lecțiilor?

Elena GROSU
cls. VII-a A
Școala pedagogică mixtă-Caransebeș

„Aș vrea să învăț mai bine"

Mai întâi, dragă redacție, vreau să-ți spun că învăț în Școala mixtă de 10 ani din Mediaș. De curând am încheiat primul pătrar dar n'aș putea spune că notele primite mă mulțumesc. Nu am note prea mici dar nici prea mari nu sunt. De un timp încoace mă frământă un gând: cum să-mi pregătesc lecțiile ca să pot fi și eu printre primii la învățătură.

Urmând sfatul tovarășilor profesori m'am hotărît să-mi fac un program al zilei în care să rezerv o bună parte de timp pentru învățătură. Dar ca acest plan să fie cât mai bun, să mă ajute cât mai mult, m'am hotărît să-ți scriu ție. Deci, dragă redacție, te rog să-mi spui cum să-mi planific eu mai bine ziua de muncă, ținând seama că la noi în școală cursurile încep la ora 7 și jumătate dimineața și se sfârșesc la ora 2 după masă, și ce trebuie să mai fac?

Ioan SOCOBEAN
Școala mixtă de 10 ani — din Mediaș regiunea Stalin

După cum vedeți, dragi cititori, scrisorile de mai sus au fost adresate redacției noastre. Ne-am gândit însă că răspunsul cel mai potrivit la întrebările puse de Elena Grosu și Ioan Socobean îl puteți da voi. Povestindu-le cum învățați voi, cum vă împărțiți timpul și cum reușiți să faceți tot ceeace v'ați propus în programul vostru zilnic, ei vor putea găsi răspuns la întrebările puse.

Trimiteți răspunsurile pe adresa redacției.

INTR'UN MAGAZIN PENTRU COPII

Iarna poate să vină. Cizmele care i le cumpără mama i se potrivesc tocmai bine.

In timpul liber

Impărțind cu chibzuială timpul, iți ajunge pentru toate. Pionierele din Școala medie de 10 ani Nr. 12 din București lucrează material didactic pentru clasa I-a.

PENTRU PATRIE

La muncă voluntară

Pionierii din unitatea noastră au făcut 57 ore muncă voluntară la curățirea „Parcului pionierilor" din comuna noastră. La îndemnul tovarășului instructor și al colectivului de conducere al unității am strâns 100 kg. de sticlă, 28 kg. hârtie și 3500 kg. fier vechi. Cu banii pe care-i vom primi prin valorificarea cantității de fier adunat, ne vom înfrumuseța camera pionierilor și ne vom cumpăra materiale sportive. Au adunat fier vechi și școlarii din clasa a II-a și a III-a.

Eugenia COJOCARU
com. Piatra Olt, regiunea Pitești

Incă două clase

Școala noastră s'a mărit cu încă două săli de clasă. In primele rânduri la construirea lor, au fost pionierii. Ei au urcat pe schelă peste 6000 de cărămizi și au adus o parte din materialul lemnos dela gater, care se găsește la o depărtare de câteva sute de metri de școală.

Elena POPA
comuna Novaci-reg. Craiova

Satul nostru va fi mai frumos

Trecând într'una din zilele acestea de toamnă pe șoseaua comunei Copalnic Mănăștiur, ai fi putut vedea o mulțime de copii fiecare cu câte o sapă sau o casma în mână. Ei curățau de zor buruienile din șanțul din fața școlii și-l făceau mai adânc.

Pionierii au lucrat cu multă dragoste și voie bună cei 50 m. de șanț luându-se la întrecere și știind că prin munca lor, ajută la înfrumusețarea satului.

Anuța BONTA
Instructoare superioară
Șc. de 7 ani com. Copalnic Mănăștiur-Baia Mare

Laureați ai Premiului de Stat 1953

De curând au fost decernate Premiile de Stat pe anul 1953 unui număr de tehnicieni, profesori, ingineri, pictori, scriitori, artiști, care au dat lucrări deosebit de valoroase.

Titlul de laureat al Premiului de Stat înseamnă o înaltă prețuire a muncii creatoare, depusă în folosul poporului muncitor...

Turbina cu aburi tip A P 3

Nicolae BACIU

În măreața acțiune de electrificare a patriei noastre s'a pus problema dacă putem ori nu fabrica în țară turboagregate formate din turbină cu aburi și turbogeneratori. Aceste turboagregate, servesc centralelor termoelectrice, care produc energie electrică folosind puterea aburului. Inainte vreme, la noi nu se puteau construi turboagregate deoarece regimul burghezo-moșieresc nu se ostenea să făurească instalațiile necesare așa că erau cumpărate cu prețuri uriașe din străinătate.

Dar acum, în anii puterii populare, tehnicienii și oamenii noștri de știință, au hotărît să realizeze turboagregate. Printre aceștia se află inginerii: Teodor Niculescu și Nicolae Baciu care au realizat prima turbină cu aburi tip AP3, pentru care au primit premiul de stat pe anul 1953. De un mare folos le-a fost acestor tovarăși vremea petrecută în U.R.S.S. pentru specializare. In afară de asta, ei au avut un sprijin neprețuit din partea muncitorilor reșițeni care n'au precupețit nimic pentru realizarea lucrării.

Sunt tot mai multe dovezile capacității creatoare a poporului nostru liber.

„Peisage din Republica Populară Chineză"

Printre laureații Premiului de Stat se numără și pictorița Ligia Macovei. A-ceastă distincție i-a fost acordată pentru ciclul de tablouri intitulate „Peisaje din Republica Populară Chineză". Intr'o convorbire cu un redactor al gazetei noastre, tovarășa Ligia Macovei a spus:

— Acum doi ani am avut prilejul să vizitez China. Am văzut atunci orașele Pekin, Șanhai, Hangeu și altele. In scurtul răstimp cât am stat acolo m'a impresionat munca oamenilor simpli din China. Harnici și modești, Chinezii lucrează la reconstrucția patriei lor libere.

N'am să uit niciodată frumoasele orașe și sate chineze și nici dragostea poporului chinez pentru frumos. Mi-aduc aminte că la Hangeu am văzut cum o colină simplă a fost transformată într'un colț minunat de grădină. Un gard de flori agățătoare, câteva trepte printre stânci, un chioșc chinezesc și colina nu mai era de recunoscut! Prin satele Chinei, m'au impresionat largile și nesfârșitele ogoare de orez muncite cu grijă, pădurile de bambus, grația bărcilor „sampane" care plutesc pe cursul repede al vreunui râu.

Toate acestea mi-au lăsat impresii de neuitat pe care apoi am încercat să le transpun în tablourile „Peisaje din R. P. Chineză".

In continuare, împărtășindu-ne proiectele ei de viitor, Ligia Macovei a spus:

— Am cunoscut mulți copii în China și m'am împrietenit cu ei. Mi-a rămas bine minte chipul unor pionieri, tineri naturaliști, crescători de iepuri și grădinari. Acum lucrez la mai multe tablouri și aș vrea să povestesc în limbajul culorilor despre tinerii mei prieteni. Doresc din inimă să izbutesc.

„Câmpuri de orez" de Ligia MACOVEI

După multe experiențe

Premiul de Stat a fost acordat și doctorului Vladimir Wynohradnyk care a preparat un vaccin contra pestei porcine.

După câțiva ani de muncă și de experiențe făcute cu peste 1000 de purcei, doctorul Vladimir Wynohradnyk a stabilit o metodă proprie de preparare a vaccinului contra pestei.

Cu boala aceasta nu-i de glumit. Din 100 de porci atinși de boală mor 90. Un cm^3 de sânge din corpul bolnav al unui porc conține atâția microbi încât poate îmbolnăvi 300.000 până la 1.000.000 de porci.

Este lesne de înțeles câte foloase aduce creșterii porcilor vaccinul antipestos. Numai în 1953 cu ajutorul vaccinului au fost apărați contra pestei 3.000.000 de porci.

Poporul nostru prețuiește munca devotată a oamenilor de știință. Deaceea doctorului Vladimir Wynohradnyk i s'a acordat Premiul de Stat.

UN TÂNĂR POET

Alături de poeți mai vârsnici ca Cicerone Theodorescu ori Demonstene Botez, a primit Premiul de Stat și tânărul poet Ștefan Iureș pentru volumul său de versuri intitulat: „Cuvânt despre tinerețe" — din care citiți:

Sudorul
— fragment —

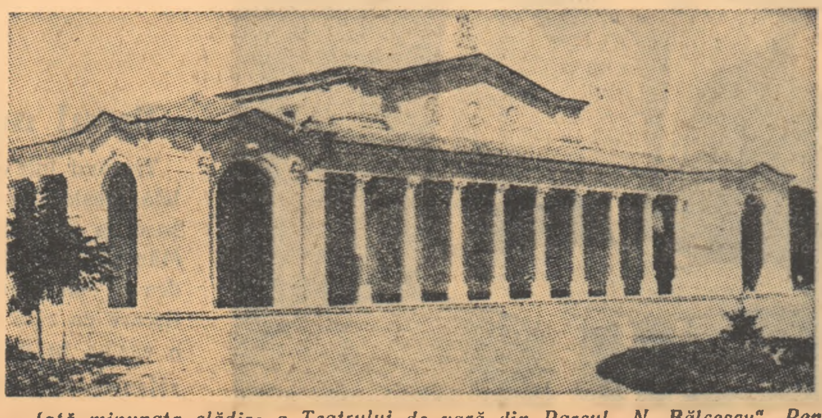
Flăcău venit din munții Apuseni.
Spunea: „La noi nu vezi mândreți de-acestea"
Și pe șantier i se dusese vestea
Că cere muncă fără să-l mai chemi.

Cinci luni tot cărămidă a cărat,
Cum altădată miei ducea în poală.
Și la Partid bătu fără sfială:
„No, că destul fui necalificat".

Și iată-l învățând sudura. Aspru
Privi prin ochelarii fumurii.
Când cea dintâi vergea nu se topi
Cum trebuie, sub fulgerul albastru.
Nu lepădase cel cojoc mițos,
Nici brâul lat, cu chingă, dela munte.
Și nici măcar pe urmă nu le-a scos
Când flacăra știa de el s'asculte.

Acum e sus, pe stâlpul de oțel.
Senin clipesc nenumărate stele
Care privesc aceste svelte schele.
...Dar îl zăresc întâi și'ntâi pe el.

Privesc și eu, sub fulgere albastre
Flăcăul ce-l născură Apusenii,
Și știu că muncitorii țării noastre
Se profilează'nalt pe pânza vremii.

Iată minunata clădire a Teatrului de vară din Parcul „N. Bălcescu". Pentru proiectul ei, arhitectul G. E. Miclescu a primit Premiul de Stat pe anul 1953.

Eroii mei

In copilăria mea, auzeam deseori, aceste amare vorbe „O doamne cu mulți copii m-ai bătut! Multe griji mai aduceau înainte copiii omului sărac. In vremea aceea, când patria noastră se afla în mâinile fabricanților și moșierilor tare mai era scurtă copilăria în casa omului sărac. De multe ori, serile pe uliță, întâlneai câte un copil întorcându-se ostenit dela muncă. Avea numai 9 sau 10 ani, dar pasul îi era atât de obosit, figura atât de posomorîtă, că semăna mai mult cu un om în vârstă.

Copilăria plină de durere, de acum apusă, am încercat s'o descriu în povestirea „Opinci Noi" pe care voi ați citit-o în „Scânteia pionierului". Ce țel am urmărit când am scris-o? Am vrut să fie un îndemn la aducere aminte. Am vrut ca voi să știți despre vremuri când copilul omului sărac nu putea învăța carte așa cum s'a întâmplat cu Makoș Ianoșka. Am vrut să-i știți care sunt dușmanii noștri și să învățați să-i urâți.

Voi o cunoașteți pe Bogar Suzana din povestirea „Bogar Suzana cântă"! Când scriam povestirea o mângâiam pe fetița asta cu numele de Suzica. Pe Suzica eu am îndrăgit-o foarte mult. Când scriam mă gândeam: „Ei Suzica, ai scăpat de stăpân, acum ai să înveți carte, ai să poți cânta în voe, ai să porți cravată roșie". Sigur că soarta ei este alta de cât a fost a lui Makoș Ianoșka. Scriind despre Ianoșka am vrut să arăt că nu totdeauna a fost așa ca azi. Scriind despre Suzana am vrut să arăt perspectivele luminoase care se deschid acum copiilor noștri. Iar pe voi dragi cititori am vrut să vă învăț să cunoașteți trecutul să vă învăț să prețuiți mai mult prezentul.

SOTÓ András
Laureat al Premiului de Stat pe anul 1953

CÂND FIECARE PIONIERĂ ARE CE FACE

Inainte de a picta un tablou pictorul şi-l reprezintă în imaginaţie. Aşa au procedat şi pionierele din clasa a VI-a B dela Liceul de Fete din Suceava înainte de a începe munca lor. Rusu Maria conducătoarea detaşamentului avea planul în faţă şi împreună cu conducătoarele de grupă a început să discute.

— Din grupa a III-a am primit propunerea să organizăm un colţ viu şi ea se va îngriji de aceasta.

— Noi am mai propus înfiinţarea unui cerc de Ştiinţele Naturii adăugă conducătoarea grupei. Nu-l facem?

— Da, ideea e bună. Dar cercul îl vom înfiinţa pentru toate pionierele din detaşament. Ce-ar fi dacă în clasă ne-am trezi cu 6 cercuri de Ştiinţele Naturii — spuse Maria. Apoi continuă. Acum cine să se ocupe de gazeta de perete?

— Tot Luminiţa Smochină, propuse Valeria. Anul trecut ea a făcut ca ochiul năzdrăvan al gazetei să prindă tot ce se întâmplă în clasă.

— Da, întări Sanda. Dar să ai grijă, Luminiţa, ca ariciul cel ţepos să nu doarmă cocoloşit în colţul gazetei când în clasă e gălăgie sau fetele se lasă pe tânjeală la învăţătură. Şi aşa ele au discutat pe rând cum trebuie să fie îndeplinită fiecare sarcină şi au hotărît cine să răspundă de ea. Discuţiile se continuară apoi în grupe. Pentru îndeplinirea fiecărui lucru trebuie să se ocupe cea care se pricepe mai bine şi căreia îi place. In grupa a I-a Silvia Raicu le spunea necăjită fetelor: „Să mă ocup cu biblioteca? Dar amintiţi-vă ce-am făcut anul trecut. Dădeam cărţi fetelor şi-am încurcat lucrurile de tot. N'am ştiut să ţin evidenţa şi nici fetele nu mi-au mai adus cărţile la vreme. Eu aş vrea să ţin jurnalul grupei."

— Tu refuzi sarcinile, spuse categoric Lucia.

— N'ai dreptate, Lucia. Asta nu înseamnă că refuză sarcinile. Ştiţi că Silviei îi place să scrie. Şi scrie tare frumos. Eu cred că ea va şti să ţină jurnalul grupei, spuse hotărît Ileana.

— Şi eu cred că Silvia va scrie jurnalul mai frumos decât mine, spuse Elisabeta. Iar mie mi-ar place să mă ocup de bibliotecă.

Aşa s'a hotărît ca Silvia să ţină jurnalul, iar Elisabeta să se îngrijească de bibliotecă. Fetele au discutat apoi cine să răspundă de curăţenia clasei, cine să pregătească pe viitoarele pioniere, cine să răspundă de strângerea becurilor arse şi a fierului vechi.

Acum întreg detaşamentul e la lucru. La colţul viu tinerele plăntuţe de in, fasole soia, bumbac, sunt de câţiva centimetri. Sportivele se pregătesc pentru dobândirea titlului „de cea mai bună gimnastă din detaşament". In bibliotecă au apărut cărţi noi aduse de pioniere şi toate sunt aşezate în ordine perfectă.

Aşa se întâmplă într'un detaşament unde nicio pionieră nu stă cu mâinile încrucişate. De câteva zile grupa a III-a rămâne la şcoală după ore. Uşa clasei e păzită cu străşnicie şi nu poţi să afli decât atât: se pregăteşte o „adunare surpriză".

Dar întâlneşti şi câte o pionieră mai vorbăreaţă care după ce iese dela repetiţie discută cam tare:

— O să fie straşnic. Avem o Ileana Cosânzeană şi-un Făt Frumos... Dar vrăjitoarea nu joacă bine. Parcă ar fi o mămică bună şi blândă. E lesne de înţeles că grupa a III-a pregăteşte un spectacol pentru cei mici cu înscenarea basmului „Făt Frumos din lacrimă". Acum iată c'au aflat secretul mai mulţi pionieri decât cei de care se ferea grupa a III-a. Dar nu-i nicio nenorocire. Adunarea surpriză şi'ntreaga muncă a pionierilor din clasa a VI-a poi folosi multor pionieri care stau cu planul, undeva într'un sertar şi se plâng că la ei nu se fac lucruri interesante, că se plictisesc.

Florica BĂLAN

PUTEREA colectivului

Mulţi tineri fotbalişti buni, nu înţeleg din ce pricină echipa lor suferă înfrângeri „S'ar părea că la noi totul e în ordine, scriu ei. Centrul înaintaş este puternic, extrema dreaptă deasemeni Ştim că adversarul nu are asemenea jucători şi totuşi pierdem jocul..."

Nu de mult, am discutat despre toate acestea cu căpitanul echipei de fotbal a Casei Centrale a Armatei, maestrul al sportului, PETCHOVSCHI IOSIF. Şi iată ce ne-a povestit el...

Pe la sfârşitul lunii August, mă aflam acasă, la Arad. In meciul cu F. C. Austria, fusesem accidentat serios şi, punându-mi piciorul în ghips, trebuia să stau liniştit.

Intr'o dimineaţă, aud gălăgie în curte şi, deodată dau năvală în camera mea vreo 8—10 băieţi. Uitasem să vă spun, că în după amiaza aceea, pe terenul fabricii de zahăr din cartier, urma să se joace un meci de fotbal între echipele A şi B ale Şcolii Medii. Evenimentul stârnise multă vâlvă printre şcolarii cartierului.

Şi fiindcă meciul era aşa de „decisiv", hotărîseră cu toţii ca eu să fiu arbitrul întâlnirii.

Gălăgia ce-o auzisem era pricinuită de „delegaţii" veniţi să-mi aducă la cunoştinţă hotărîrea.

Bineînţeles, la început le-am explicat că niciun regulament din lume nu permite acest lucru unui om cu piciorul în ghips. Dar toate explicaţiile mele au fost zadarnice. Băieţii ţineau morţiş să le arbitrez meciul.

...Şi iată-mă în mijlocul alaiului, sprijinit cu grije de tinerii mei tovarăşi, pornind spre terenul cartierului. Jucătorii mi-au instalat un scaun pe marginea terenului, astfel încât puteam să arbitrez fără a mă deplasa. Am fluierat începutul jocului şi mingea a prins să alerge dela unul la altul. Meciul era aşa de viu şi îndârjit că, fără voie, m'am ridicat de pe scaun ca să pot urmări mai bine. Echipa A domina tot timpul. La pauză conducea cu 2—1. Jucătorii din echipa A, erau mai buni veţi zice Da de unde! Amândouă echipe jucau la fel de bine. Insă cei din echipa A îşi treceau mingea unul altuia cu precizie, acţionând în ansamblu, pe când adversarii lor căutau să marcheze numai prin centrul lor înaintaş, Pişta, care era socotit cel mai bun jucător al echipei. La fel s'a întâmplat şi la începutul reprizei a doua, când Pişta a început să strige la tovarăşii săi de echipă, supărat că nu-i trimit lui toate mingile. Indisciplina şi individualismul lui Pişta m'au făcut să-l elimin din joc. Pedeapsa n'a rămas fără efect. Pişta a stat o vreme pe iarbă, gânditor şi amărît şi numai ce-l văd că se ridică şi vine spre mine, cam încurcat. Cu glasul înecat de emoţie mi-a promis că va juca aşa cum trebuie. Am revenit asupra sancţiunii şi Pişta şi-a reluat locul în echipă. Vedeam bine cum se strădue să joace în colectiv, conducând ca un adevărat centru înaintaş, dar... de-acum era prea târziu, echipa A era demult în avantaj şi deaitfel a şi câştigat jocul cu 3—1...

Iată dar, prieteni că echipa A a reuşit să câştige numai pentru faptul că toţi pionierii au fost uniţi în timpul jocului, că nici unul din ei n'a jucat în mod individualist „Secretul" victoriei lor a fost omogenitatea, legătura strânsă dintre toţi coechipierii. Parcă îi aud şi acum pe Holoşi Andreiaş şi pe micul Kovaci Csobi din echipa B, spunându-i lui Pişta.

„Să nu mai faci pe vedeta, pune întotdeauna, mai presus decât toate, puterea colectivului, a noastră, a tuturora".

Cuvintele acestea e bine să nu le uite toţi acei sportivi tineri care joacă doar pentru „gloria" personală!

Iosif PETCHOVSCHI

La cercul de muzică

Pionierii din Bucureşti vin cu multă plăcere la cercul de muzică dela Palatul pionierilor. Iată-i pe câţiva dintre ei învăţând un cântec nou la vioară.

Pentruca patria noastră să devină o grădină înfloritoare

Pionierii şi şcolarii din satul Cucuteni comuna Durneşti au plantat în câteva zile pe dealul satului 320 de puieţi de salcâm. Pionierii Matei Gheorghe, Săcară Nicolae, Săcară Nina, Ciornei Vasile şi alţii au fost cei mai harnici.

Petru LUŢUC
comuna Durneşti-Suceava

★

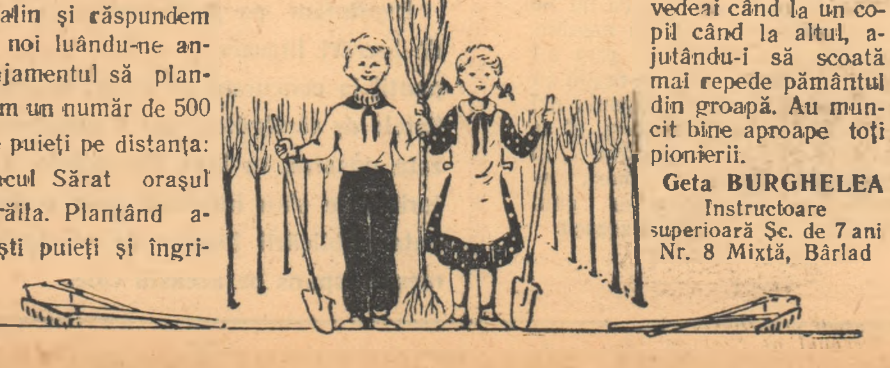
Am citit chemarea pionierilor şi şcolarilor din comuna Cristian raionul Stalin şi răspundem şi noi luându-ne angajamentul să plantăm un număr de 500 de puieţi pe distanţa: Lacul Sărat oraşul Brăila. Plantând aceşti puieţi şi îngrijindu-i până ce vor fi mari, înfrumuseţăm linia de tramvai ce merge la Lacul Sărat.

Pionierii unităţii Nr. 26
Brăila

★

Pionierii unităţii noastre au primit cu bucurie vestea că vor merge la plantat de puieţi.

Numai într'o singură zi, un număr mic de pionieri au sădit 150 de puieţi. Pioniera Iftimie Elena din clasa VI-B, o vedeai când la un copil când la altul, ajutându-i să scoată mai repede pământul din groapă. Au muncit bine aproape toţi pionierii.

Geta BURGHELEA
Instructoare superioară Şc. de 7 ani Nr. 8 Mixtă, Bârlad

COTOIUL NESUFERIT

de B. ZAHADER

— Noroc, Petca!
— Bună, Vova.
— Temele?!
— Nu le-am sfârşit...
Nu mă lasă să-mi fac treaba
Un cotoi nesuferit!

Când la masă mă aşed,
Aud „Miau..."
„Venişi, te cred.
Mă, cotoiule, termină,
Merge greu şi fără tine!
Mă ocup de ştiinţă, uite..
Nu mai miorlăi şi du-te!"

El sărind pe scaun sus
Face-se c'adoarme dus,
Straşnic se mai prefăcea...
Mai să juri că-i chiar aşa!
Dar pe mine nu mă'nşeală.
„— Zici că dormi? Ia hai, te scoală.
Eşti deştept, — prost nici eu nu-s".

Şi-l înşfac de coadă strâns.
— Şi?
— M'a sgâriat, auzi!
Faţa de pe masă-a smuls,
Călimara mi-a trântit,
Cărţile mi le-a vopsit
Şi-apoi, răul de motan
A şters puţina pe geam!

El, acuma, ce să-l cert,
Sunt milos, aşa că-l iert.
Dar dece s'aud mereu
Că de vină-s numai eu!
Mamei îi spusei de mult
— Astea-s clevetiri şi-atât!

...Nu mă credeţi? Ia'ncercaţi
Şi-un pisoi de coadă luaţi
Să vă văd, de-abia aştept,
Cum veţi şti să-i ţineţi piept!

In româneşte de Al. Ovidiu Zotta

35 de ani dela moartea lui

1919 ALEXANDRU VLAHUȚĂ 1954

In 1893, când poetul Al. Vlahuță devenise cunoscut prin scrierile sale, Academia Română îl alege membru corespondent. Vlahuță însă refuză hotărît marea „cinste" ce i se făcea. „Ce să caut eu acolo? De afară se vede mai bine și mai departe". — spunea el într'o scrisoare publicată într'un ziar al vremii. Intr'adevăr, nu era locul poetului între academicienii aceia îngâmfați și mărginiți, slugi plecate ale burghezo-moșierimii, care împroșcaseră cu venin pe Eminescu și pe Caragiale. Din întâmplarea aceasta, din cuvintele amare ale lui Vlahuță, se desprinde viu firea lui dreaptă și cinstită, revolta și disprețul pentru cârmuitorii de-atunci. Și în viața lui împovărată de dureri și lipsuri, Vlahuță nu odată a lovit prin scrisul lui în guvernanții burghezi, dezvăluindu-le ticăloșiile. „Minciuna stă cu regele la masă" spune Vlahuță în poezia lui „1907", poezie în care dă la iveală, necrutător, putregaiul ce stătea la temelia alcătuirii sociale de-atunci.

Din pricina paginilor lui demascatoare, din pricina disprețului său pentru „gloria" oferită de stăpânire, Vlahuță a fost nevoit mare parte din viața sa să trudească din greu pentru existență. A fost pe rând institutor, meditator, corector de gazetă, funcționar mărunt, tot timpul îndurând lipsuri, umilințe, nedreptăți, apăsat de nesiguranța zilei de mâine.

De suferințe, Vlahuță a avut parte și în copilărie. Până la vârsta de nouă ani a fost atât de bolnav, încât nici nu putea merge. Bucuria zburdălniciilor, a jocului cu cei de-o samă cu el, n'a cunoscut-o până atunci. In anii aceștia umbriți de chin, a răsărit în inima lui Vlahuță floarea dragostei duioase pentru copiii necăjiți, floare al cărei rod aveau să fie târziu minunatele sale scrieri: „De-a baba oarba" și „In ajunul Crăciunului".

„Privește-înaintea ta atâtea suflete obidite și însetate așteaptă izvorul limpede și bine făcător, la care să se adape și să se răcorească" — spunea Vlahuță într'un îndemn adresat tinerilor scriitori din vremea lui. El însuși le-a fost pildă prin opera sa creată pentru cei obijduiți și însetați de dreptate. Alexandru Vlahuță a îmbogățit literatura noastră cu pagini vii și zguduitoare, care zugrăvesc viața și necazurile celor pe care îi oropsise orânduirea capitalistă.

De-a baba oarba

— fragment —

Se odihnesc pe la răspântii... Giustino s'apleacă de șale, și 'ncetinel și pune muzica jos. Alăturea, tăcuți, s'așează amândoi pe caldarâm. Cu'n fel de frică uneori își privesc îmbrăcămintea lor săracă. Ei simt bine că au aceleași gânduri, de-aceea foarte rar își vorbesc. Câteodată privirile lor pornesc alături, și s'afundă în zarea cerului. Când timpul e frumos, ei simt ceva — ca o mamă bună, care stă lângă dânșii și-i mângâie; c'o bucurie tristă, c'un zâmbet bolnav își întind gâtul și-și încălzesc la soare chipurile lor galbene, lungărețe, bătrâne și nespălate, cu ochii mici, împăinjeniți, îngropați sub frunți înguste, cu urechile mari, cu umerii obrajilor scoși ca la mongoli, și cu buzele lungi, subțiri, uscate și vinete ca piatra.

Dar toamna se duce și vremea prinde a se'năspri. Cerul devine mai posomorît, casele mai închise și oamenii mai răi.

După o zi rece și ploioasă, petrecută mai mult pe sub ganguri, ei se hotărăsc să mai facă o încercare. Giustino scoase-un suspin adânc și'nnăbușit, ca să nu-l audă mica Rosalba, își luă muzica'n spate, s'amândoi flămânzi, friguroși și descurajați, plecară, încetișor, de-a-lungul stradelor ude și pustii.

Abia mai pășesc, șovăind, prin pâcla deasă ce îneacă orașul amuțit; de sus burează, — întunericul cade din ce în ce mai greu și mai rece peste dânșii. Un vânt, cu toane repezi, le svârle'n obraz puzderia de stropi, și ei își îndeasă pe desubt, la subțiori, mânuțele lor ude și amorțite.

Intr'o uliță întunecoasă, la ușa unei cafenele, Giustino învârtește la flașnetă Valurile Dunării, schimbându-și mâinile trudite și ducându-și-le pe rând la gură, ca să le desmorțească. Rosalba se sgrebulește pe la ferești, uitându-se 'nlăuntru. Prin geamurile asudate abia străbate o lumină bolnavă și fumurie ce se îneacă în pâcla de afară. In apropiere, un câne nervos își întinde gâtul înainte și însoțește c'un urlet prelung și sfâșietor țurluitul flașnetei.

Giustino schimbă cântecul, și Rosalba, tremurând, deschide ușa și intră. O duhoare grea și încropită o izbi în față, și, pentru întâia oară, chipurile searbede și ochii holbați ai jucătorilor de cărți o înfricoșau. Galbenă, sfiicioasă, îngânând o milogeală fără vorbe, cerșind cu ochii, mai mult decât cu glasul, — ea-și întindea talerul pe la toate mesele, și nimeni n'o vedea, — și vaietele cântecului de afară i se jăluiau în urechi din ce în ce mai sfâșietoare. Din nou se'ntoarse pe la aceleași mese.

— Hai, pleacă de-aici! îi ziceau toți, răstit. Iși lăsă încetișor mâna'n jos, desnădăjduită. Când vru să iasă, simți că i se taie picioarele sub dânsa — stătu în loc și privi dureros și aiurit în juru-i. Unui om de lângă ușă i se făcu milă și-i dete cinci parale. Flașneta tăcuse. Copila se apropie de frate-so umilită, pe jumătate moartă, și cu un glas leșinat, întinzând în întuneric pumnul care strângea gologanul, ea suspină: „numai.. cinci parale!"...

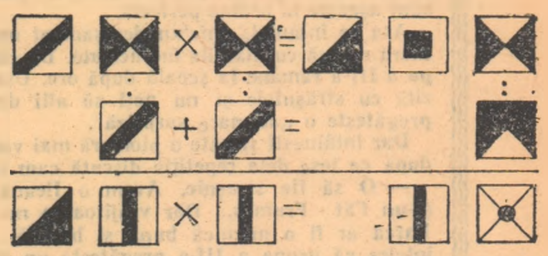
Micul Giustino își'nnăbuși în piept un oftat, tăcu și, opintindu-se din răsputeri, își ridică în spate marea lui muzică. Niciodată nu i se păruse grea ca'n seara aceea. Amândoi se îndreptară spre casă. La colț se opriră. Fetița intră și cumpără un corn. Incepuse o ploaie măruntă. Picăturile se ințețeau și le împroșcau obrazul din ce în ce mai repezi. Intrară sub un gang. Fetița duse cornul la gură și vru să muște, dar i se păru prea mic, și-l întinse întreg lui frate-so, rugându-l să-l mănânce el tot, pentrucă ei nu i-e foame. — Giustino, și el, se jură că nu i-e foame deloc s'o rugă să mănânce numai ea. Sfârșiră prin a-l rupe în două. Și cum molfăiau așa, încet, îi podidi plânsul; uzi leoarcă și rebegiți de frig, ei se îmbrățișară, și, tremurând în întunericul rece și mort, se strângeau, se înghesuiau unul într'altul, ca să se'ncălzească.

Cine e mai ager?

Acest joc se poate desfășura în sală, cameră sau într'o clasă. La el pot lua parte până la 10 pionieri. Participanții formează un cerc luând loc pe scaune sau stând în picioare. In centrul cercului va sta un arbitru ales de copii. El va da înainte de începerea jocului fiecărui pionier atâtea bilețele de hârtie pe care nu scrie nimic, câți jucători sunt. Tot el va stabili și primul participant care va începe jocul. Pionierul numit spune un substantiv comun. Jucătorul din stânga sa, va trebui să găsească imediat un cuvânt care are legătură cu substantivul spus. De exemplu: dacă e vorba de avion se poate spune: elice, aviație, aripă, carlingă, etc. dacă e vorba de copac — frunză, crengi, clorofilă, etc. albină — miere, ceară, trompă, fagure, stup, etc. Jucătorul după ce-a spus repede un singur cuvânt, predă arbitrului unul din bilețelele pe care le are. Dacă participantul a zăbovit prea mult gândindu-se, sau a greșit spunând ceva care nu are nicio legătură cu substantivul citat, atunci el nu predă bilețelul și arbitrul numește jucătorul următor să vorbească. In felul acesta toți jucătorii pe rând trebuie să spună câte ceva despre substantivul citat, dar fără să repete cuvintele tovarășilor dinaintea lor.

Pionierul din stânga celui care a început jocul spune în continuare un alt substantiv și ceilalți participanți complectează ca și înainte. In felul acesta fiecărui pionier îi va veni rândul să spună un substantiv. Participantul care va reuși să răspundă de fiecare dată fără întârziere și corect, predând toate bilețelele arbitrului va câștiga jocul. Câștigă eventual acela care rămâne cu cele mai puține bilețele nepredate.

Joc de cifre

Inlocuiți pătrățelele cu cifre corespunzătoare, în așa fel încât să corespundă tuturor operațiilor aritmetice cerute de joc.

Gheorghe STOICESCU

Scoala mixtă de 10 ani — Pucioasa reg. Ploești

Monoverbe

Stricătoare agriculturii.

(2—7) (4—7).

Anunț

Inștiințăm pe participanții la concursul de lucrări literare și desene și pe participanții la concursul de jocuri distractive că listele de câștigători vor fi publicate în gazeta noastră, în luna Decembrie. Toți cititorii care s'au interesat prin scrisori de data publicării listelor de câștigători primesc răspuns pe această cale.

Redacția și administrația: București Piața Scânteii tel. 7 61 00 7 60 10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în [illegible] D... Gen. P.T.T. 100 114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin"